

skutkový základ v téže služební smlouvě mezi týmiž stranami a různí se jen ve svém základu právním, takže při posuzování přípustnosti dovolání podle § 502 třetí odstavec c. ř. s. přichází jako hodnota sporného předmětu, o němž odvolací soud rozhodl, v úvahu celkový peníz 2112 Kč. Dovolání jest tudíž přípustné a jest se jím věcně obíratí.

Pokud se týče zažalované přírážky k odměně za práci přes čas, snaží se dovolatel ustanovení zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n., podle něhož se práce přes čas musí zvláště platiti (§ 6 (3) a § 7 (4), vyložití v ten smysl, že zaměstnanci přísluší za práce, které konal přes pravidelnou osmihodinnou dobu pracovní, již podle zákona odměna vyšší, než za práce vykonané v pravidelné pracovní době. S tímto výkladem nelze však souhlasiti. Práce přes čas musí ovšem podle velícího předpisu zákona býti zvláště zaplacený, ale tím nestanoví zákon čís. 91/1918, že za práce přes čas musí býti placena mzda zvýšená, nýbrž stanoví jen zásadu, že mzda za pravidelnou práci nezahrnuje v sobě ještě odměnu za případnou práci přes čas, takže práce přes čas musí býti honorována vedle toho, zvlášť. O výši odměny za práci přes čas se zákon čís. 91/1918 vůbec nezmiňuje. K tomu jest dále připomenouti, že podle četných rozhodnutí nejvyššího soudu (čís. sb. 5537, 6636, 7199, 7576, 7577, 7611, 7901, 8327, 8561) nevylučuje zákon čís. 91/1918 ani úmluvu, jež se může státi podle § 863 obč. zák. i mlčky, že zvláštní odměna za práci přes čas jest zahrnuta v úhrnkově ujednané mzdě (t. zv. paušalování). Pokud jde o otázku výše odměny za práce přes čas, bylo již řečeno, že ji zákon čís. 91/1918 neřeší, a jest proto podle § 1152 obč. zák. rozhodnou především úmluva stran (viz rozhodnutí čís. 5537 sb. n. s.), a, kdyby nebylo úmluvy, jest přiměřený plat pokládati za vymíněný. I v rozhodnutí čís. 6854 sb. n. s. byl předpis zákona, že práce přes čas musí býti zvlášť placeny, vyložen v ten smysl, že úplata za ně musí býti aspoň přiměřená úplatě za práce pravidelné. Protože v souzeném případě žalobce sám přiznává, že za práce přes čas obdržel mzdu stejnou jako za práce pravidelné, a poněvadž tuto mzdu po celou dobu pracovního poměru přijímal a nároky na její zvýšení nečinil, jest míti za to, že vyplacená mu odměna za práce přes čas odpovídala zákonu i shodné vůli obou stran, takže tu není místa pro soudcovské určování přiměřeného platu a žalobní nárok na další přírážku ke mzdě již vyplacené není nijak odůvodněn.

Čís. 9506.

Při rekursních (dovolacích rekursech) není rekursní (dovolací) soud vázán návrhem stran v rekursu. To platí i při rekursech proti rozvrhovému usnesení. Třebas bylo navrženo zrušení napadeného usnesení, není závady, by po případě nebylo přikročeno k jeho změně.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1930, R II 441/29.)

Rekursní soud nevyhověl rekursu do usnesení prvního soudu, jimž bylo rozpočteno nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovi-

tosť, jedině z toho důvodu, že rekurs, ač napadá rozvrhové usnesení jen pro nesprávné řešení otázky právní, navrhuje jeho zrušení a nařízení nového rozpočetního roku. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, pomina důvod, z něhož rekursu nevyhověl, znovu rozhodl o rekursu.

D ů v o d y:

Jak bylo již opětovně v rozhodnutích tohoto nejvyššího soudu vysloveno, není rekursní (dovolací) soud vázán na návrh stran v rekursu (v dovolacím rekursu), neboť §§ 514 a násl. cřs. nemají obdobného ustanovení jako §§ 462, 497 a 504 cřs. To platí i při rekursech a dovolacích rekursech proti rozvrhovému usnesení (§ 78 ex. ř., srovnej též § 233 ex. ř.). Dovolací rekurent v rekursu proti rozvrhovému usnesení navrhl zrušení usnesení a nařízení nového rozvrhu. Pokládali rekursní soud tento návrh za nevyhovující, ale změnu za místnou, nebylo závady, by nepřikročil ke změně napadeného usnesení. O jakou změnu by šlo, jest z vývodů rekursu zřejmo. Zamítnutí rekursu z důvodu, že návrh v rekursu na zrušení rozvrhového usnesení a na nařízení nového rozvrhu není na místě a že změna nebyla navržena, neobstojí a bylo se na dovolací rekurs usnésti, jak se stalo.

Čís. 9507.

Nastaly-li škodlivé výsledky zavinění jiné osoby postupně v různých časových dobách, jest posuzovati předpoklady promlčení ohledně každého škodlivého důsledku zvlášť. Promlčení nároků na náhradu škody podle § 1328 obč. zák. začíná odepréním splnění manželského slibu (nejpošléze pravoplatností odsuzujícího trestního rozsudku podle § 506 tr. zák.). Pro promlčení nároku na náhradu za sníženou naději na zaopatření z důvodu zmrhání jest bez významu později vzešlý nárok na náhradu pro snížení výdělečnosti následkem porodu.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1930, Rv II 252/29.)

Žalovaný udržoval se žalobkyní v letech 1918 až 1922 důvěrný poměr, z něhož pošly dvě děti. Trestním rozsudkem byl žalovaný pravoplatně uznán vinným přestupkem podle § 506 tr. zák. pro svedení žalobkyně pod slibem manželství. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném náhrady škody, tvrdíc, že od porodu dětí jest trvale churavá, čímž poklesla její výdělečná schopnost, a žádala jako náhradu škody z poklesu výdělečné schopnosti a na bolestném úhrnem 25.000 Kč, kromě toho pak náhradu 15.000 Kč za zmenšenou naději na zaopatření sňatkem. Procesní soud první stolice přisoudil žalobkyni celkem 25.000 Kč, použiv § 273 c. ř. s., a to za zmenšenou výdělečnost 10.000 Kč, bolestné 5.000 Kč a za zmenšenou naději na sňatek 10.000 Kč. Odvolací soud vyhověl odvolání žalovaného potud, že přisoudil žalobkyni jen 13.500 Kč. D ů v o d y: Odvolateli jest dáti za pravdu v otázce promlčení. Za promlčený jest